

«Parlo de gent que agafa impuls i segueix»

JOAN REVILLAS

La filla de Marlene interromp l'entrevista. Explica que la seva mare sempre diu que té «sang obrera» i, de passada, ho aprofita per dir que el seu poema preferit és un en què la seva mare parla «de dones de roca».

-¿Com neix el seu llibre?

-Tinc una pàgina de Facebook i publico poemes i, com que estava participant en el 15-M a Reus, vaig anar contactant amb diferents xarxes socials. Un dia un músic francès em va preguntar si els havia publicat.

-¿Què va passar?

-Li vaig preguntar qui publicaria a una immigrant que treballa en la neteja i amb una educació que equival al batxillerat, però em va donar el nom de l'editor d'ABC'éditions, i em va dir que li enviés els meus escrits. Ho vaig fer i em va contestar de seguida.

-¿Parla francès?

-No. És clar que no.

-¿I llavors?

-L'editor, Jean-Jacques, em va dir que m'ho publicaria, que tant li feia si parlava d'amor, de revolucions o del que volgués.

-I això va passar...

-El juliol del 2012, i un dia em va escriure preguntant-me què passava amb els escrits. Li vaig explicar que no tenia temps: al matí faig feines de cuidadora, i a la tarda netejo pisos. Em va dir que m'alliberés unes hores de la feina, que ell em pagaria.

-Esperi, va arribar a Catalunya el 2005.

-Sí, vaig sortir de Xile perquè volia trobar més qualitat de vida. No vaig venir per raons polítiques, els motius eren econòmics.

-¿De què treballava a Xile?

-En una casa, d'assistent. Cuidava dos nens

petits, però vaig acabar fent-me càrrec fins i tot del que estava a la universitat. I, a pesar que treballava molt, el salari no m'arribava per mantenir la família. Xile és caríssim. Allà hi ha un capitalisme ferotge.

-¿Va venir sola?

-Sí. Vaig deixar dos dels meus quatre fills amb la meua mare. Un està a la universitat, i l'altre, a la secundària.

-¿I aquí?

-Vaig arribar al Vendrell i vaig començar a fer feines de neteja i també repartia llibres d'un club.

-I set anys després publica *Marichiweu!* ¿Què significa?

-És maputxe i significa: *Deu i mil vegades vencerem*. Sempre reivindicava la causa maputxe i a Jean-Jacques li va agradar, jo no hi estava d'acord. El llibre parla de coses quotidianes, però ell em va fer veure que parlo de persones que lluiten, que sobreviuen.

-Els lectors diuen que són poemes insurgents i vitalistes.

-Parlo de la necessitat de reivindicar. ¡La meua mare sortia a cremar pneumàtics durant la dictadura i fèiem cassolades!

-¿Sempre ha escrit?

-Il tant! La meua mare es va quedar sola amb cinc fills en plena crisi dels 80. Jo escrivia per evadir-me. A vegades a la televisió mostraven anuncis de menjar i la meua germana i jo tancàvem els ulls i jugàvem que ens menjàvem el que veïem a la pantalla. No teníem ni aigua ni gas, els veïns ens ajudaven.

-El pròleg el firma el subcomandante Marcos.

-I al principi tampoc hi estava d'acord. Pensava que la lluita d'ells és diferent de la meua, però no som diferents, som iguals: lluitem perquè la gent tingui una vida més justa. Li vaig enviar una carta, que també és al llibre.

-¿Li va respondre?

-No. ¿Li puc dir una cosa?

-És clar.

-Crec que el llibre parla de persones que prenen la decisió de caminar, de prendre impuls i seguir i que són capaces de construir-se de nou, de seguir lluitant.

-¿Sent que s'ha construït de nou?

-Sí, o t'adaptes i construeixes la teua història o et vas aïllant. Jo el que vaig fer va ser emportar-me la meua història i la vaig ajuntar amb la història que vaig construir aquí. ≡

Marlene Feeley

Un conegut a Facebook va llegir els seus poemes, la va posar en contacte amb una editorial a França i ara publica un llibre «insurgent».

PER
Catalina
Gayà

